

συνεχίζει :). Έχει σιδημένον Ιππότα στο Μαρινιάκ, μάλιστα, κύριε, στο Μαρινιάκ με τον Φραγκάκο τον Πρώτο...

ΖΑΚ.—Αυτηγήτε λιγάκι, δεσποινίς, κι' έμάς τούς φτωχούς πλιθίους...

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ, (αδιάφορη).—Φανταστήτε όμως, κύριε, ότι από ένα φρικτό λάθος μ'αξ έσφραξαν τη νύχτα του Άγιου Βαρθολομαίου!... Ωρμησαν, κύριε, με τα ξίφη τους μέσα στην αίθουσα... (Σηκώνεται όρθια και χειρονομεί έξαλλη, κρατώντας την άμπρέλλα της). Κι' άρχισαν να μ'αξ ξεσχίζουν τα στήθη με λύσσα!... Έμάς, κύριε, έμάς, που ήμαστε πάντα καλοί καθολικοί!... (Μ' ένα λυγρό στό φωνή). 'Α! το φρικτό λάθος! Το φρικτό λάθος!... (Πίφτει στην πολυθρόνα της).

ΡΑΟΥΛ, (σηκώνεται, τέλος, από την πολυθρόνα του).—Είνε τρελλή! Πώς να τη διώξουμε τώρα;...

ΖΑΚ, (του δείχνει τη Μπερανζέρ).—'Ω! 'Η αλάνθαστη γραφολογία! Τι θελκτικό πλάσμα!

ΡΑΟΥΛ, (έξω φρονών).—Γι'ά άκουσε!... Μή με κάνεις να σκάσω!... Άφησε τις ειρωνίες σου...

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ.—'Η άνατροφή μου, κύριε, είναι άριστη! 'Η μόρφωσί μου άνωτέρα πάσης άλλης! Γνωρίζω όλα τα συστήματα της στενογραφίας και χειρίζομαι όλες τις γραφομηχανές!... Φαίνεται όμως ότι δεν σ'αξ άρχουν ό'ι αυτά... ('Απειλητική). Άνδρες ματαδόδοι και ήλιθιοί! Θέλετε πάντα νέες και όμορφες γυναίκες! Ποτέ όμως δεν ξέρετε να εκτιμήσετε έναν άδαμάντινο χαρκατήρα! Κι'αυτάξ μόνο την όμορφιά και τα νεύατα! (Καθώς χειρονομεί με την άμπρέλλα της, χτυπά ένα μεγάλο άνοδοχείο και το άναποδογροφίζει. Το βάξο πέφτει με πάταγο και γίνεται χίλια κομμάτια. Ακούγεται άμέσως ένα έλαφρό χτύπημα στην πόρτα. Έπειτα άνοίγει λίγο το ένα φύλλο της).

ΡΟΖΑ ΠΕΝΤΑΝ, (παρουσιάζεται κρατώντας στα χέρια της δύο καπελλίερές. Δεν βλέπει τον Ζάκ, που στέκεται από πίσω).—Με συγχωρείτε... Τρόμαξα άπ' αυτή τη μεγάλη φασαρία... Έίχα συνοδεύσει τη θεία μου... Την περίμενα δίπλα, στο σαλόνι... Τ' άκουσα όλα, χωρίς να το θέλω... Τη θεία μου, καμιά φορά, την πάνουν έξάφνης... Μά δεν είναι τίποτα... Μή φοβάστε...

ΡΑΟΥΛ.—'Ενας άγγελος!

ΖΑΚ, (έκπληκτος).—'Ω, Θεέ μου! 'Η Ρόζα!

('Η Ρόζα κοιτάζει το πάτωμα από τη νεροπή της).

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ.— Ποιός σου είπε να υπήξ έδω μέσα, αδιάκριτη; (Τήν παρουσιάζει). 'Η έγγονή μου Ρόζα Πενταν...

ΖΑΚ, (Προχωρεί και παρουσιάζεται μπροστά της).— Δεσποινίς...

ΡΟΖΑ, (δλόχαρη).— Θεία μου! Θεία μου! 'Ο κ. Ντελιόρι, ό χορευτής μου! Θυμίστε πού σ'αξ έλεγα ότι έγνωρίσα σ' ένα οικογενειακό χορό έναν κύριο...

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ, (στον Ζάκ).— Σεις είσθε λοιπόν, κύριε; 'Η έγγονή μου μού είπε τόσα καλά λόγια για σ'αξ!...

ΖΑΚ.—'Η δεσποινίς Ρόζα είναι πολύ καλή!...

ΡΑΟΥΛ, (χτυπά ξαφνικά το μέτωπό του και παίρνει το γραμμα της Μπερανζέρ).—Συγγνώμη, δεσποινίς. Μού φαίνεται πώς έχω το δικαίωμα να σ'αξ υποβάλω μια ερώτησι. (Της δείχνει το γραμμα). Αυτό το γραμμα είναι δικό σας;

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ, (πειραγμένη).— Κύριε, είσθε έξωφρενικός! Πισανού θέλετε να είναι;...

ΡΑΟΥΛ, (έξαλλος).—Είνε δικός σας αυτός ό γραφικός χαρακτήρ; Αυτό το νεανικό και άδωο γραμμα, αυτά τα στρογγυλά γραμματα, αυτές ή καμπύλες της άγνότητος, αυτά τα Ν, αυτά τα Ρ, αυτά τα Ε, πού φανερόνουν μια τρυφερή κι' αισθηματική καρδιά;... Είναι δικά σας αυτά τα γραμματα πού προδίδουν καλωσύνη, ευφρία, στοργή, σεμνότητα;... ('Απλώνει τα χέρια του προς τη Ρόζα πού όποχωρεί τρομαγμένη). Είναι δική σας αυτή ή όμορφιά, αυτή ή δροσιά, αυτή ή χαρά!... Αυτά τα ξανθά μαλλιά... αυτά τα γαλιανά μάτια, αυτά τα θέλητρα!... Είναι δικά σας, γρηνά καρμάξα... αυτά τα χείλη πού είναι έτοιμα για φιλία;...

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ, (χειρονομεί τρομοκρατημένη).—Βοήθεια! Βοήθεια!... Αυτόξ ό άνθρωπος είναι τρελλός!...

ΖΑΚ, (στο φίλο του).—Δέν είναι καλά! Τι σ' έπιασε;...

ΡΑΟΥΛ, (με το ίδιο έξαλλο ύφος).—'Όχι! Δέν γράφατε σεις αυτό το γραμμα! 'Η γραφολογία είναι αλάνθαστη! 'Ορκισθήτε στο Ξίφος του Ιππότου Τίλλα ντε Σαντερέν, του προγόνου σας, όρκισθήτε στο... στο... στο... (δείχνοντας τη Ρόζα) στο κεφάλι αυτού του άγγελικού πλάσματος, ότι αυτόξ ό γραφικός χαρακτήρ είναι δικός σας...

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ, (με ύφος άμαρτωλής).—'Ομολογώ ότι αυτόξ ό γραφικός χαρακτήρ δεν είναι δικός μου... (Δείχνει τη Ρόζα). Είναι δικός της. Έίχα χτυπήσει στο δεξί μου χέρι και δεν μπορούσα να γράψω. 'Η έγγονή μου λοιπόν έγραψε αυτό το γραμμα 'εκαθ' ύπαγόρευσιν'...

ΡΑΟΥΛ, (μ' ένα πήδημα πλησιάζει τη Μπερανζέρ και τη σφίγγει με πάθος στην άγκαλιά του).—'Α! Καλά το κατάλαβα!... Εύχαριστώ! Εύχαριστώ πολύ! (Θέλει να άγκαλιώσει και τη Ρόζα. Έκείνη όμως καταφεύ-

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑ'Ι'ΝΕ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

Έχεις μπυλλάνια όλόλαμπρα κι' άμέθυστους έχεις ό,τι ό καθένας πιθιμά, νά, κείνα τα πανώρηνα τα ματάκια σου, αλήθεια, τί ζητάς, Καλή μου, πειά; Αυτά τα μαύρα κι' άδολα ματάκια σου, κάπου σωστή-σωστή μιάν άρμαθιά τραγουδία άβρά κι' άθάνατα μού έμπνεύσαν, αλήθεια, τί ζητάς, Καλή μου, πειά; Με τα γλυκά κι' έρωτικά ματάκια σου με λύπησε, ό ναι, τόσο πικρά, κι' όλότελα με πήρες και μ' άράνισες, αλήθεια, τί ζητάς, Καλή μου, πειά;

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Κάποιο καλοκαιριάτικο πρωί μόνος μέσα στον κήπο τρυγνηούδα, μιλούσαν τα λουλουδία σιγαλά, μά εγώ βουβός και πρώος περπατούδα. Μιλούσαν τα λουλουδία σιγαλά κι' άρχισαν με παράτονο να λένε: —Της αδελφής μας κάποια μήν κρατάς έσύ άνθρωπε, χλωμέ κι' άρρωστημένε!

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

Όταν, γλυκούλα αγάπη μου, στον τάφο, στον τάφο θά βρεθής τό σκοτεινό, κι' εγώ θά κατεβώ, τότε, κοντά σου και πάνω στο κορμί σου θά δεθώ. Θ' άρχίσω τα φιλήματα, τα χάδια, σε σένα τη χλωμή και παγερή, θά τρέμω, θά στενάξω και θά κλαίω και πτώμα άχρό κι' εγώ θάχω γενεί. Κι' όταν τό έγερτήριο θά σαλπίση, κι' εσύ θά σηκωθών όλοι οι νεκροί, έμεις οι δύο θά μένουμε μονάχα μέσα στην άγκαλιούλα μας σφιχτοί. Θά τρέξουν οι νεκροί! Μέρα της κρίσης! Άγγελοι θά τους κράζουν δυνατά! Μά έμάς, καθόλου αυτά δέ θά μ'αξ γνωιάζουν κι' άγκαλιασμένοι θάμαστε κει δά!... Έσύ μικρό κρινάκι άγαπημένο μου, πού κοιτάσαι ρεμβαστικό στο ρανάκι, τί να κοιτάζης έτσι ψιθυρίζοντας, για τό πικρό του πόνου σου φαρμάκι; —Φύγε από δω με τ' άνοστα τά χάδια σου κι' όσο μπορείς μακρύτερά μου σφίρε, τό ξέρω πώς τό ρόδο, ή αδελφούλα μου την ψεύτικη καρδούλα σου την πήρε!

ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Βάλε στο στήθος μου το χεράκι. Για με δουλεύει, μέρα και νύχτα άκούς, ανήσυχα πώς χτυπά; Και δέ μ' άφίνει ν' άναπαυθώ. Είν' ένας άγριος Ξυλοκόπος. Άχ! κάμε γρήγορα, Ξυλοκάπε, για να μ'αξ πορεύω να κοιμηθώ.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Χρυσή νυχτιά, κείνη ή νυχτιά πού ήμωνα κοντά σου και τραγουδία μου έλεγες, βγαλμένα άπ' την καρδιά σου. Τώρα, μέσα στην άβυσσο λιποψυχών άντάγια, τά θλιβερά τραγουδία σου και τό δικό μου κλάμμα!

Μετάφρ. Α. ΦΑΝΤΑΖΗ

γιε στην άγκαλιά του Ζάκ).

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ, (τρομοκρατημένη, στο Ζάκ).—Κύριε, σόστε μας, και σ'αξ δίνω το χέρι της έγγονής μου!...

ΖΑΚ, (άρπάζει το καπέλλο του και σπρώχνει τις δύο γυναίκες προς τα έξω).—'Ελάτε... έλάτε... Θά σ'αξ έξηγησω...

('Η δεσποινίς ντε Σαντερέν και ή Ρόζα Πενταν βγαίνουν. 'Ο Ζάκ, από τό κατώφλι της πόρτας, φωνάζει στο φίλο του πού έχει πέσει σε μια πολυθρόνα άπελπισμένος).

ΖΑΚ, (είρωνικά).— Εύχαριστώ, φίλε μου, για τις καλές πληροφορίες πού μού έδωσες για την άρρωστικιά μου! Άναγνωρίζω τώρα ότι ή γραφολογία είναι αλάνθαστη!

ΡΑΟΥΛ, (μόνος και με άπογορευμένο ύφος).— Δυστυχώς!... ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΩΤΕΡ



'Ο Έρρίκος Χάινε.

